

Arrest

nr. 227 062 van 3 oktober 2019
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 25 september 2019 houdende bevel tot terugdrijving en houdende intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 25/09/19 om 10.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, (...) de heer / mevrouw :

naam B. T. (...) voornaam T. (...)

geboren op (...) 1993 te Kinshasa geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer xxx

afgegeven te MINAFFET op : 23.06.2018

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 16.08.2019 tot 16.02.2020 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET728 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Ze verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet van uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eiffeltoren” in Brussel (België) te willen bezoek doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in “VisaNet” blijkt dat het visum werd bekomen op basis van de voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plazz Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader ging reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. (...)”

1.2. Op 25 september 2019 wordt tevens beslist tot intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw B. T.T. (...)

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, werd uw visum onderzocht. Nummer xxx, afgegeven: 13.08.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Ze verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet van uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eiffeltoren” in Brussel (België) te willen bezoek doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in “VisaNet” blijkt dat het visum werd bekomen op basis van de voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plazz Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader ging reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. (..)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor gekozen om twee aparte verzoekschriften in te dienen enerzijds tegen de beslissing houdende terugdrijving van 25 september 2019 - beroep gekend onder rolnummer 237 485 - en anderzijds tegen de beslissing houdende de intrekking van het visum kort verblijf van 25 september 2019 - beroep gekend onder rolnummer 237 484. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide zaken worden ze samengevoegd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 september 2019 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In een enig middel gericht tegen de beslissing tot teruggrijping betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- *Artikel 3, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);*
- *de materiële motiveringsplicht;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *het verbod van willekeur.*

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat zij niet in het bezit zou zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden zouden staven en geeft als reden van haar beslissing : “Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Zij verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet over uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eifeltoren” in Brussel (België) te willen bezoeken doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in VisaNet blijkt dat het visum werd bekomen op basis van een voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plaza Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader zou reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengencode”.

(zie pp. 1-2 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk beschikt over de documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker beschikt immers over een geldig visum om naar België te reizen dat werd afgegeven door de Belgische autoriteiten, beschikt over een geldig paspoort, beschikt over voldoende financiële middelen voor haar verblijf hetgeen niet wordt ontkend door DVZ, en beschikt over familie in België.

Verzoeker beschikt heeft haar reis dus legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die van toepassing zijn onder artikel 3,3° van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker daarbij geen kennis zou

hebben over toerisme in België of geen documentatie zou hebben is volstrekt willekeurig en arbitrair. Er kan van haar niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij in onze huidige maatschappij over toerisme brochures zou beschikken. Iedereen maakt immers bij zijn reizen heden ten dage gretig gebruik van het internet en laat het internet zijn gids zijn. De wet maakt bovendien geen melding dat een legale reiziger brochures of andere toeristische documentatie op zak zou hebben of zijn bestemming reeds zou moeten hebben bezocht of er reeds theoretische kennis over zou moeten bezitten. Dat zij daarbij het atomium verwarde met de Eiffeltoren kan haar niet worden verweten, dit getuigt enkel maar van Westerse pretentie in hoofde van de bestreden beslissing.

Het feit dat ze niet reisde met haar vader werd hierboven ook reeds aangegeven.

Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om haar reis te bekostigen. Ten eerste is het transport van haar reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit zij voldoende middelen om zich in een hotel te logeren en kan zij ook bij haar zus gaan slapen. Dat zij voldoende middelen heeft wordt bovendien niet ontkent of betwist door DVZ. Voortse houdt de bestreden beslissing geen rekening met haar familiale redenen, deze worden niet onderzocht en komen niet ter sprake. Indien DVZ immers wel aan haar onderzoeksplicht had voldaan, had zij kunnen vaststellen dat verzoeker een zus heeft in België die eveneens met een Belgisch onderdaan gehuwd is. DVZ onderzocht dit niet en ging dit ook niet na. De bestreden beslissing kon zich dan ook niet beperken tot hotelreservaties edm zonder dit familiale aspect te onderzoeken en ook niet de financiële middelen van verzoeker in vraag te stellen. Verzoeker reisde immers niet alleen naar België voor toeristische redenen maar tevens omwille van familiale redenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vevat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de uitdrukkingscapaciteit en talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle haar een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij zij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker terugdrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”

In een enig middel gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 34, 2 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna de “Visumcode”);
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zou hebben en geeft als redenen van die beslissing: “Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Zij verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet over uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eiffeltoren” in Brussel (België) te willen bezoeken doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in VisaNet blijkt dat het visum werd bekomen op basis van een voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plaza Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader zou reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengencode”.

(zie pp. 1-2 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. *Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.*

2. *De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk beschikt over de documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker beschikt immers over een geldig visum om naar België te reizen dat werd afgegeven door de Belgische autoriteiten, beschikt over een geldig paspoort, beschikt over voldoende financiële middelen voor haar verblijf hetgeen niet wordt ontkend door DVZ, en beschikt over familie in België.

Verzoeker beschikt heeft haar reis dus legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die noodzakelijk zijn voor haar reis en verblijf. Dat verzoeker daarbij geen kennis zou hebben over toerisme in België of geen documentatie zou hebben is volstrekt willekeurig en arbitrair. Er kan van haar niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij in onze huidige maatschappij over toerisme brochures zou beschikken. Iedereen maakt immers bij zijn reizen heden ten dage gretig gebruik van het internet en laat het internet zijn gids zijn. De wet maakt bovendien geen melding dat een legale reiziger brochures of andere toeristische documentatie op zak zou hebben of zijn bestemming reeds zou moeten hebben bezocht of er reeds theoretische kennis over zou moeten bezitten. Dat zij daarbij het atomium verwarde met de Eiffeltoren kan haar niet worden verweten, dit getuigt enkel maar van Westerse pretentie in hoofde van de bestreden beslissing.

Het feit dat ze niet reisde met haar vader werd hierboven ook reeds aangegeven.

Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om haar reis te bekostigen. Ten eerste is het transport van haar reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit zij voldoende middelen om zich in een hotel te logeren en kan zij ook bij haar zus gaan slapen. Dat zij voldoende middelen heeft wordt bovendien niet ontkend of betwist door DVZ. Voorts houdt de bestreden beslissing geen rekening met haar familiale redenen, deze worden niet onderzocht en komen niet ter sprake. Indien DVZ immers wel aan haar onderzoeksplicht had voldaan, had zij moeten vaststellen dat verzoeker een zus heeft in België die eveneens met een Belgisch onderdaan gehuwd is. DVZ onderzocht dit niet en ging dit ook niet na. De bestreden beslissing kon zich dan ook niet beperken tot hotelreservaties edm zonder dit familiale aspect te onderzoeken en ook niet de financiële middelen van verzoeker in vraag te stellen. Verzoeker ging immers niet alleen naar België om toeristische redenen maar tevens omwille van familiale redenen, deze familiale redenen en alle faciliteiten die erbij komen kijken werden door de bestreden beslissing geenszins onderzocht en ook niet in overweging genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de uitdrukkingscapaciteit en talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle haar een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij zij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3. *Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker haar visum intrekt, zij artikel 34 van de Visumcode, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”*

In de nota's met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Zij betoogt wel degelijk over documenten te beschikken die het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Zij beschikt verder over een geldig visum dat werd afgegeven door de Belgische autoriteiten, over een geldig paspoort en over voldoende geldelijke middelen. Zij stelt dat het gebrek aan kennis over toerisme in België volstrekt willekeurig en arbitrair is. Zij vervolgt dat iedereen heden ten dage gretig gebruik maakt van het internet en als gids. Zij vervolgt dat haar niet verweten kan worden het Atomium met de Eiffeltoren te hebben verward. Zij stelt verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij niet alleen naar België kwam voor toeristische doeleinden maar ook omwille van familiale redenen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster er met haar betoog aan voorbijgaat dat, niettegenstaande zij in het bezit is van een geldig visum, de grenspolitie bevoegd is over te gaan tot een grenscontrole en een maatregel tot teruggedrijving te nemen (onder meer) bij gebreke aan het niet in het bezit zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°):

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Verzoeksters betoog kan de motivering van de thans bestreden beslissing geenszins ontkrachten die luidt als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Ze verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet van uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eiffeltoren” in Brussel (België) te willen bezoeken doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in “VisaNet” blijkt dat het visum werd bekomen op basis van de voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plazz Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader ging reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes.”

Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan en geeft geen uitleg waarom zij bij de visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en redenen heeft opgegeven om haar verblijf in België te staven.

Het vervullen door verzoekster van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarde door de ambassade, belet de grenscontrole instanties niet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig geen recht op binnenkomst kan ontleend worden.

De beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel, de bestaansmiddelen en van de invulling van de visumvoorwaarden. In de gegeven omstandigheden, zoals hierboven uiteengezet en zoals deze blijken uit het administratief dossier, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissingen prima facie zouden getuigen van een kennelijke onredelijkheid of een incorrecte feitenbevinding of een bepaalde lichtzinnigheid.

België, als Schengenlidstaat, heeft de plicht op zich genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen.

Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de reismotieven.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar uitdrukingscapaciteit en haar talenkennis en het feit dat de controle haar een traumatische ervaring opleverde, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat het gesprek in het Frans werd gevoerd en Frans de officiële taal is in Congo. Verder blijkt niet uit het gehoor door de grenspolitie dat noch verzoekster noch de grenspolitie melding gemaakt hebben van communicatieproblemen.

Verzoekster kan verder niet gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met haar familiebezoek. Er wordt gesteld dat zij naast toerisme ook voor familiebezoek naar België komt, doch niet beschikt over uitnodigingen van haar familieleden. Zij toont ook thans het tegendeel niet aan.

Verzoekster, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

De kritiek van verzoekster doet de redelijkheid en/of rechtmatigheid van de bestreden beslissing geenszins wankelen.

Het enige middel is niet ernstig.”

En:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 34, 2 van de Verordening (EG) 810/2009, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Zij betoogt wel degelijk over documenten te beschikken die het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Zij beschikt verder over een geldig visum dat werd afgegeven door de Belgische autoriteiten, over een geldig paspoort en over voldoende geldelijke middelen. Zij stelt dat het gebrek aan kennis over toerisme in België volstrekt willekeurig en arbitrair is. Zij vervolgt dat iedereen heden ten dage gretig gebruik maakt van het internet en als gids. Zij vervolgt dat haar niet verweten kan worden het Atomium met de Eiffeltoren te hebben verward. Zij stelt verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij niet alleen naar België kwam voor toeristische doeleinden maar ook omwille van familiale redenen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster er met haar betoog aan voorbijgaat dat, niettegenstaande zij in het bezit is van een geldig visum, de grenspolitie bevoegd is over te gaan tot een grenscontrole en een maatregel tot teruggrijving te nemen (onder meer) bij gebreke aan het niet in het bezit zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°):

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Verzoeksters betoog kan de motivering van de thans bestreden beslissing geenszins onkrachten die luidt als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode): Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Ze verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is

niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet van uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de "Eiffeltoren" in Brussel (België) te willen bezoeken doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in "VisaNet" blijkt dat het visum werd bekomen op basis van de voorlegging van een hotelreservatie in het "Crowe Plazz Bruxelles le Palace" van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader ging reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes.

Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan en geeft geen uitleg waarom zij bij de visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en redenen heeft opgegeven om haar verblijf in België te staven.

Het vervullen door verzoekster van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarde door de ambassade, belet de grenscontrole instanties niet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig geen recht op binnenkomst kan ontleend worden.

De beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel, de bestaansmiddelen en van de invulling van de visumvoorwaarden. In de gegeven omstandigheden, zoals hierboven uiteengezet en zoals deze blijken uit het administratief dossier, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissingen prima facie zouden getuigen van een kennelijke onredelijkheid of een incorrecte feitenbevinding of een bepaalde lichtzinnigheid.

België, als Schengenlidstaat, heeft de plicht op zich genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen.

Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de reismotieven.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name 34, 2 van de Verordening (EG) 810/2009 gemotiveerd waarom verzoekers visum werd ingetrokken.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar uitdrukingscapaciteit en haar talenkennis en het feit dat de controle haar een traumatische ervaring opleverde, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat het gesprek in het Frans werd gevoerd en Frans de officiële taal is in Congo. Verder blijkt niet uit het gehoor door de grenspolitie dat noch verzoekster noch de grenspolitie melding gemaakt hebben van communicatieproblemen.

Verzoekster kan verder niet gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met haar familiebezoek. Er wordt gesteld dat zij naast toerisme ook voor familiebezoek naar België komt, doch niet beschikt over uitnodigingen van haar familieleden. Zij toont ook thans het tegendeel niet aan.

Verzoekster, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

De kritiek van verzoekster doet de redelijkheid en/of rechtmatigheid van de bestreden beslissing geenszins wankelen.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.5. De bestreden beslissing tot teruggrijping is gestoeld op artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

(..)”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

3.3.6. De bestreden beslissing tot intrekking van het visum kort verblijf is gestoeld op artikel 34, 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode dat luidt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.3.7. Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen waarbij men alle nodige documenten heeft voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Wat de precieze intenties zijn van verzoekende partij met betrekking tot haar verblijf is volgens het bestuur niet afdoende duidelijk omdat de verzoekende partij in gebreke blijft daartoe eenduidige verklaringen/documenten af/voor te leggen. Zo blijkt uit het verslag van de grenspolitie van 25 september 2019 het volgende: *“Uit haar verklaring begrijpen wij het volgende:*

Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar België te komen. Ze zegt de Eiffeltoren te willen bezoeken in Brussel en door de stad te willen wandelen.

Betrokkene heeft familie in België en zegt deze ook te zullen bezoeken, meer bepaald een zus in Ganshoren en haar moeder in Sint-Gillis (Brussel).

Ze verklaart dat ze wordt opgewacht door haar zus, alwaar ze mogelijks zal kunnen verblijven.

Betrokkene zegt geen geldige hotelreservatie noch tenlastenneming bij zich te hebben. Ze kan enkel een hotelreservatie voorleggen op naam van haar vader van 17/08/2019 tot 16/09/2019.

Ze zegt dat ze hier ter plaatse het nodige zal doen om een hotel te reserveren.

Ze heeft 1200 USD bij zich en een Visa Gold kredietkaart op naam van B.K.W. (haar vader). Ze blijft in het bezit van haar geldelijke middelen.

Ze heeft 2 stukken handbagage en 2 stukken ingecheckte bagage.”

Op basis hiervan wordt beslist: *“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Ze verklaart tijdens op hotel te zullen verblijven doch is niet in het bezit van een hotelreservatie. Verder beschikt ze ook niet van uitnodigingen van haar familieleden. Ze is ook niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart de “Eiffeltoren” in Brussel (België) te willen bezoek doch deze bevindt zich in Parijs (Frankrijk). Buiten wandelen in de stad Brussel kan ze geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België.

Afgaande op de gegevens in “VisaNet” blijkt dat het visum werd bekomen op basis van de voorlegging van een hotelreservatie in het “Crowe Plazz Bruxelles le Palace” van 17.08.2019 tot 16.09.2019 en vliegtuigtickets dd. 16.08.2019 (heen ticket) en 16.09.2019 (terugkeerticket) en dat betrokkene samen met haar vader ging reizen. Heden komt betrokkene alleen toe zonder hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.”

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing zonder meer wordt gesteld dat verzoekende partij verklaart dat zij op hotel zal verblijven. Evenwel blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande enige niet te verwaarlozen nuance. Met name stelde zij dat zij mogelijks bij haar zus zal kunnen verblijven die haar opwacht. De verzoekende partij heeft zich aldus niet beperkt tot de stelling dat zij op hotel zal verblijven. In die zin kan de verzoekende partij op het eerste gezicht gevolgd worden in het betoog dat bij het treffen van de bestreden beslissing te weinig aandacht werd besteed aan het vermelde familiale aspect. Waar de verwerende partij in de nota opmerkt dat gesteld wordt dat zij geen uitnodigingen van haar familieleden heeft, kan dit geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er niet terdege onderzocht werd of de verklaring dat zij mogelijks bij haar zus kan verblijven strookt met de realiteit.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing op geen enkel moment geconfronteerd werd met de vaststellingen van de grenspolitie inzake de gegevens uit het Visanet, met name de hotelreservatie en vliegtickets en het reizen met haar vader. Verzoekende partij was aldus niet in de mogelijkheid te duiden waarom zij thans alleen zonder hotelreservatie op een ander tijdstip reist dan eerder gepland. Thans geeft zij daar wel een uitleg voor, meer bepaald dat haar vader een missie in Congo had waardoor hij later zou reizen en verzoekende partij zelf ook niet eerder is afgereisd. Zoals reeds eerder gesteld heeft verzoekende partij ook aangegeven mogelijks bij haar zus te kunnen verblijven, gegeven waarmee geen rekening werd gehouden. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet welke verklaringen verzoekende partij precies heeft afgelegd bij het bekomen van het visum zodat niet blijkt dat zij totaal andere verklaringen heeft afgelegd en geen melding zou gemaakt hebben van haar familie. Gelet op het feit dat verzoekende partij in België familie heeft die ze ook wenst te zien tijdens haar verblijf en niet blijkt dat zij dit niet had kenbaar gemaakt bij de aanvraag voor een visum, kan op het eerste gezicht haar ook niet verweten worden weinig of geen kennis te hebben over trekpleisters of bezienswaardigheden in België.

Op het eerste gezicht kan de verzoekende partij gevolgd worden dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd in casu. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt op het eerste gezicht aangetoond.

3.3.8. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak zoals hoger besproken en het betoog van verzoekende partij dat zij niet het slachtoffer moet worden van een onzorgvuldige beoordeling van haar zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 25 september 2019 tot terugnrijving en tot intrekking van het visum wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER